

EN KAPTEN OM FEMTON ÅR

AF

JULES VERNE

ANDRA DELEN.

ÖFVERSÄTTNING FRÅN FRANSKAN

AF

C. A. SWAHN.

STOCKHOLM
OSCAR L. LAMMS FÖRLAG.

"

FÖRSTA KAPITLET.

Slafhandeln.

Slafhandeln! Ingen är okunnig om betydelsen af detta ord, hvilket aldrig bort vinna inträde i människornas språk.

Denna afskyvärda, länge till förmån för de europeiska nationer som egde kolonier på andra sidan hafvet bedrifna handel har redan sedan många år tillbaka varit förbjuden. Imellertid försiggår den ännu i ganska vidsträckt skala och förnämligast i mellersta Afrika. Midt i det nittonde århundradet saknas ännu i akten för slafhandelns afskaffande underskrifter af flere sig kristna kallande stater.

Man skulle kunna föreställa sig att slafhandeln icke längre finnes till och att detta köpsläende om människor upphört; men så är dock icke fallet och detta måste läsaren veta, om han med intresse vill följa denna berättelses senare del. Han måste lära känna hvad de verkligen äro dessa människojagter, som hota att på invånare utblotta en hel kontinent för att underhålla några slafkolonier, huru dessa barbariska razzias tillgå, huru mycket blod de kosta, huru mycken mordbrand och huru många plundringar de medföra och slutligen till hvilkas fördel de bedrifvas.

Det är i femtonde århundradet man för första gången finner slafhandeln utöfvas.

Se här under hvilka omständigheter den upprättades.

Sedan muselmanerna blifvit fördrifna från Spanien, hade de öfver sundet flyktat till Afrikas kust. Portugiserna, hvilka då innehade denna landsträcka, förföljde dem hårdnackadt.

En del af dessa flyktingar ertappades och återfördes till Portugal. De gjordes nu till slafvar och blefvo det första upphofvet till de afrikanska slafvar hvilka öfverförts till det vestra Europa sedan den kristna tideräkningen.

Men dessa muselmaner tillhörde för det mesta rika familjer, hvilka ville återköpa dem med guld. Portugiserna vägrade mottaga någon lösen, huru stor som helst. De behöfde ju bara hemta guld från utlandet. Hvad som fattades dem var armar, som voro outhärliga för arbetet i de nyanlagda kolonierna, och, för att säga ut ordet, de behöfde slafvarmar.

Då de muselmanska familjerna icke kunde återköpa sina fångna anförwandter, erbjödo de sig att utlösa dem med ett större antal svarta afrikaner, hvilka det icke var synnerligen svårt att skaffa sig. Anbudet antogs af portugiserna, hvilka funno sin fördel i detta utbyte, och på detta sätt är det slafhandeln grundades i Europa.

Mot slutet af sextonde århundradet var denna handel allmänt upprättad, och de ännu råa sederna hade deremot ingenting att invända. Alla stater beskyddade den samma för att hastigare och säkrare kunna kolonisera nya världens öar. I sjelfva verket kunde slafvar af svart ursprung hårda ut der hvarest de vid klimatet ovana hvita, oförmögna att fördraga hettan af de mellan tropikerna liggande regionernas klimat, skulle omkommit i tusental. Transporten af negrer till Amerikas kolonier skedde sålunda regelbundet på särskilda fartyg, och denna gren af den transatlantiska handeln medförde inrättandet af betydande handelskontor på olika

punkter af afrikanska kusten. »Varan» kostade det producerande landet föga och vinsten var betydlig.

Men huru nödvändigt i många hänseenden grundandet af kolonier på andra sidan hafvet än var, kunde det icke rättfärdiga handeln med menniskor. Ädelmodiga röster höjdes snart, hvilka protesterade mot handeln med de svarta och hos de europeiska styrelserna anhöllo att de skulle påbjuda dess afskaffande i mensklighetens namn.

År 1751 satte sig qvåkarna i spetsen för den abolitionistiska rörelsen, och dertill just i sjelfva skötet af detta Nordamerika der hundra år senare secessionskriget skulle utbryta och för hvilket denna slaffråga icke var främmande. Flere stater i norden, såsom Virginia, Connecticut, Massachusetts, Pennsylvania, påbjödo slafhandelns afskaffande och frigäfvde de med stora omkostnader till deras områden förda slafvar.

Men det fälttåg som börjats af qvåkarna inskränkte sig icke till nya världens nordliga provinser. Slafegarna angrepos häftigt ända från andra sidan Atlanten. Inom Frankrike och i synnerhet England uppstodo anhängare af denna rättvisa sak.

»Må kolonierna hellre än en princip gå under!» var det ädla lystringsord som genljöd genom hela den gamla världen, och oaktadt de stora politiska och finansiella intressen hvilka sammanhängde med denna fråga gick den segrande genom Europa.

Impulsen var gifven.

År 1807 afskaffade England slafhandeln i sina besittningar, och Frankrike följde dess exempel år 1814. De båda mäktiga nationerna vexlade i detta ämne en traktat, hvilken bekräftades af Napoleon under »de hundra dagarna».

Denna traktat var likväl ännu endast ett rent teoretiskt